

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobkyně: **Metal Corporation, s.r.o.**
sídlem Holečkova 789/49, Praha 5
zastoupené daňovým poradcem Ing. Romanem Landgráfem
sídlem Ke Kačí louži 3, Plzeň

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2018, č. j. 51451/18/5300-22443-701226

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro

Prahu 5 (dále jen „**správce daně**“), ze dne 4. 4. 2018, č. j. 2389139/18/2005-53524-109093 (dále jen „**platební výměr**“).

2. Platebním výměrem vyměřil správce daně podle § 101h odst. 1 písm. c) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 3. 2019 (dále jen „**ZDPH**“), pokutu za nepodání následného kontrolního hlášení na základě výzvy ke změně, doplnění či potvrzení údajů uvedených v podaném kontrolním hlášení za období listopad 2017, a to v částce 30 000 Kč. Správce daně shledal, že žalobkyně nepodala následné kontrolní hlášení v jí stanovené lhůtě 5 pracovních dnů, tj. do 19. 1. 2018.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval předchozí průběh správního řízení a shrnul odvolací námitky žalobkyně. Žalovaný uvedl, že žalobkyně podala dne 27. 12. 2017 kontrolní hlášení za období listopad 2017, přičemž správci daně vznikly pochybnosti o údajích tam uvedených. Správce daně proto dne 8. 1. 2018 zaslal žalobkyni výzvu dle § 101g odst. 2 ZDPH, aby změnila, doplnila nebo potvrdila údaje uvedené v kontrolním hlášení, a to do 5 pracovních dnů ode dne oznámení výzvy. Výzva byla žalobkyni doručena do datové schránky dne 13. 1. 2018 (sobota), proto měla lhůta uplynout dne 19. 1. 2018. Žalobkyně ale poslala správci daně následné kontrolní hlášení dne 22. 1. 2018, v němž potvrdila správnost údajů obsažených v řádném kontrolním hlášení. Dne 4. 4. 2018 byl správcem daně vydán platební výměr, jímž byla žalobkyně uložena pokuta ve výši 30 000 Kč dle § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH.
4. Žalovaný dále uvedl, že správce daně vydal výzvu zcela po právu, když žalobkyně vykazala ve svém kontrolním hlášení za listopad 2017 v oddílu B.2 odlišné hodnoty základu daně a daně u uskutečněných zdanitelných plnění, než vykázal dodavatel žalobkyně. Jelikož žalobkyně nereagovala na výzvu včas, vznikla jí dle žalované ze zákona povinnost uhradit dle § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH pokutu ve výši 30 000 Kč. Dle žalovaného nemá správce daně v tomto ohledu žádné správní uvážení ohledně výše pokuty, když výši pokuty určuje absolutní částkou ZDPH. K odvolací námitce žalobkyně, že bylo následné kontrolní hlášení podáno jen o jeden pracovní den později, žalovaný uvedl, že k této skutečnosti nelze při ukládání pokuty přihlížet. Žalovaný ale dodal, že tyto důvody mohou být správcem daně posouzeny v samostatném řízení o prominutí pokuty uložené platebním výměrem. Pokuta tak byla dle žalovaného uložena oprávněně.
5. K odvolací námitce, dle níž byla sankce uložena za porušení § 101d odst. 1 ZDPH, které bylo Ústavním soudem zrušeno jako protiústavní, žalovaný konstatoval, že sankce nebyla uložena za nepodání řádného kontrolního hlášení, nýbrž za nedodržení zákonné lhůty pro podání následného kontrolního hlášení podle § 101g odst. 3 ZDPH. Ustanovení § 101d odst. 1 ZDPH bylo navíc ke dni vyhotovení výzvy ze dne 8. 1. 2018 novelizováno, aby specifikovalo údaje požadované po daňovém subjektu.
6. Odvolací námitku, že měl správce daně postupovat dle § 250 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „**daňový řád**“), jelikož by šlo o postup výhodnější pro daňové subjekty, rovněž neshledal žalovaný jako důvodnou. Žalovaný dodal, že daňový řád se vůči ZDPH použije pouze subsidiárně, přičemž ZDPH v § 101h odst. 1 jednoznačně stanoví postup v případě pozdního podání kontrolního hlášení.

III. Žaloba

7. Žalobkyně v podané žalobě shrnula dosavadní průběh správního řízení a formulovala následné žalobní námitky.
8. Žalobkyně v první řadě namítla nepřiměřenou tvrdost uložené pokuty. Dle žalobkyně nelze ani při ukládání pokuty dle § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH pominout ústavní požadavek přiměřenosti ukládané sankce. Dle žalobkyně by měly být aplikovány závěry Ústavního soudu týkající se proporcionality při ukládání sankcí, neboť § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH zcela vylučuje úvahu správce daně o závažnosti a důsledcích protiprávního jednání. Úprava obsažená v § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH tak dle žalobkyně zasahuje do jejího práva dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod, jelikož takové uložení sankce umožňuje zásah do jejích majetkových poměrů bez zohlednění toho, že pochybnost správce v položce kontrolního hlášení se týkala pouze řádků stovek Kč. Žalobkyně k tomu odkázala na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/14 týkající se ustanovení § 250 daňového řádku, které bylo shledáno jako ústavní především proto, že obsahuje auto-moderační mechanismus. Žádný takový mechanismus ale § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH neobsahuje. Rigidně stanovená pokuta bez ohledu na míru škodlivosti je tak dle žalobkyně v rozporu s principem proporcionality. Dle žalobkyně je přitom i v tomto případě škodlivost protiprávního jednání závislá na čase, tj. délce zpoždění daňového subjektu, a hodnotě, tedy na tom, o jaké částce má správce daně pochybnosti. Uloženou pokutu žalobkyně považuje za nepřiměřenou a iracionální.
9. Žalobkyně rovněž namítala, že v období listopadu 2017 určoval obsahové náležitosti kontrolního hlášení toliko formulář kontrolního hlášení a nikoliv zákon, což shledal Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 32/15 za protiústavní. V případě žalobkyně je tak velmi oslaben prvek protiprávnosti jejího jednání spočívající v tom, že měla zpoždění právě při odpovědi na to, zda (neústavně vymezený) obsah jí podaného kontrolního hlášení je správný a úplný. Uložená pokuta tak dle žalobkyně postrádá prvek protiprávnosti jejího jednání.
10. V poslední řadě žalobkyně uvedla, že pokuta dle § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH má povahu trestu, jelikož splňuje tzv. Engel kritéria a kritéria Bendenoun. Z tohoto důvodu je na ukládání pokuty třeba aplikovat přízná kritéria z důvodu lidskoprávní ochrany. Z důvodu trestněprávní povahy sankce dle § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH mělo být dle žalobkyně použito ustanovení § 250 daňového řádu, jelikož se jedná o příznivější právní úpravu. V případě sankce dle § 250 daňového řádu se toleruje pardon v podobě 5 pracovních dnů a ukládání sankce je závislé na délce prodlení.
11. Žalobkyně s ohledem na uvedené navrhla zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správce daně a zároveň navrhla, aby byl Ústavnímu soudu podán návrh na zrušení ustanovení § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že jakožto správní orgán nemůže navrhnout zrušení zákona nebo jeho části Ústavnímu soudu. Žalovaný se proto nevyjadřoval k namítané neústavnosti § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH. Žalovaný setrval na svých závěrech. Uvedl, že předmětná pokuta vniká přímo ze zákona a deklaratorním platebním výměrem je pouze konstatováno, že pokuta

vznikla. Žalovaný dodal, že tuto pokutu je možné prominout, námitku stran nepřiměřené tvrdosti předmětné pokuty tak považuje za irelevantní.

13. Žalovaný dále uvedl, že stav, kdy došlo ke vzniku pokuty, nastal z vůle žalobkyně a správce daně nezkrátil žádným způsobem její práva, když jí zaslal předmětnou výzvu.
14. Žalovaný vyjádřil názor, že § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH nelze srovnávat s § 250 daňového řádu. Ustanovení § 250 daňového řádu se dle žalovaného týká daňových tvrzení, která jsou komplexnější a složitější. V případě kontrolní hlášení jde o podání, které je spojeno s plátcem DPH, kterým má ze zákona více povinností než osoby, které plátcem DPH nejsou. Dle žalovaného je irelevantní, že v případě § 250 daňového řádu je lhůta o 5 dnů delší, neboť v případě jakéhokoliv nedodržení lhůty lze argumentovat, že nebyla dodržena byť o jediný den. Žalovaný dodal, že § 250 daňového řádu se také týká situace, kdy byl daňový subjekt k podání daňového tvrzení vyzván, nicméně celková lhůta prodloužení se promítne vždy do výše pokuty. Navíc § 101h ZDPH rozeznává situace, kdy nebylo podáno kontrolní hlášení ve lhůtě, kdy bylo podání dodáno dodatečně bez výzvy apod. Žalovaný dále setrval na svém závěru, že nelze § 250 daňového řádu aplikovat, neboť ZDHP obsahuje speciální úpravu.
15. Žalovaný v poslední řadě odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 8. 2018, č. j. 57 Af 24/2017 - 53, který se zabýval obdobnou věcí a v němž soud aproboval závěry správce daně. Žalovaný poukázal rovněž na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 32/15, dle něž není sankční mechanismus dle § 101h ZDPH neústavní. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O podané žalobě přitom soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, protože s tímto postupem účastníci řízení souhlasili. Vady napadeného rozhodnutí, ke kterým by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud u napadeného rozhodnutí neshledal.
17. Podle § 101g odst. 2 ZDPH „[s]právce daně údaje uvedené v kontrolním hlášení posoudí, popřípadě prověří a v případě pochybností o jejich správnosti nebo úplnosti vyzve plátce, aby údaje změnil nebo doplnil, popřípadě původní údaje potvrdil.“
18. Podle § 101g odst. 3 ZDPH „[p]látce je povinen do 5 pracovních dnů od oznámení výzvy podle odstavce 2 nesprávné nebo neúplné údaje změnit nebo doplnit, popřípadě původní údaje potvrdit, a to prostřednictvím následného kontrolního hlášení; pokud není toto následné kontrolní hlášení včas podáno, odstavec 1 se nepoužije.“
19. Podle § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH „[p]okud plátce nepodá kontrolní hlášení ve stanovené lhůtě, vzniká mu povinnost uhradit pokutu ve výši 30 000 Kč, pokud jej nepodá na základě výzvy ke změně, doplnění či potvrzení údajů uvedených v podaném kontrolním hlášení.“
20. Podle § 101k odst. 1 ZDPH „[p]látce je oprávněn požádat správce daně o prominutí pokuty podle § 101h odst. 1 písm. b) až d).“

21. Podle § 101k odst. 2 ZDPH „[s]právce daně může zcela nebo zčásti prominout pokutu podle odstavce 1, pokud k nepodání kontrolního hlášení došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem plátce.“
22. Soud se v první řadě zabýval žalobní námitkou, dle níž není ustanovení § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH v souladu s ústavním pořádkem, neboť uložená sankce není přiměřená a je ukládána rigidně.
23. Zmíněným sankčním mechanismem stanoveným v § 101h ZDPH se již zabývaly nejen správní soudy, ale rovněž Ústavní soud. V nálezu ze dne 6. 12. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 32/15 Ústavní soud uvedl následující: „Ohledně navrhovatelí namítaného neústavního deficitu sankcí spojených s porušením povinností vztahujících se ke kontrolnímu hlášení, je v první řadě nutno poukázat na v mezidobí přijatou právní úpravu s účinností od 29. 7. 2016. Nová ustanovení § 101j a § 101k zákona o daně z přidané hodnoty byla do zákona vložena již zmíněným zákonem č. 243/2016 Sb. První z nich stanoví, že povinnost uhradit pokutu za dodatečné podání kontrolního hlášení bez výzvy správce daně nevzniká, pokud v daném kalendářním roce nedošlo u plátce k jinému prodlení při podání kontrolního hlášení. Druhé ustanovení umožňuje správci daně zcela nebo zčásti prominout pokutu, jestliže k nepodání kontrolního hlášení došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit, a to aniž by byl vázán návrhem plátce. Odtud je zřejmé, že hlavní důvody, pro které navrhovatelé pokládají ustanovení § 101h za protiústavní, tedy fixní sankce bez možnosti jejich prominutí nebo modifikace a s nimi spojená nemožnost správního orgánu individuálně věc posoudit a pokutu moderovat, byly touto novelizací odstraněny. [...]. Ústavní soud proto nedospěl k závěru o neústavnosti sankčního mechanismu upraveného ustanovením § 101h zákona o dani z přidané hodnoty.“
24. Ústavní soud v bodě 78 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 32/15 dodal, že pokuta ve výši 30 000 Kč [§ 101h odst. 1 písm. c) zákona o DPH] „nepředstavuje pro plátce povinného podat kontrolní hlášení nadměrně velké břímě. Plátcem DPH se totiž stane osoba povinná k dani se sídlem v tuzemsku teprve tehdy, když její obrát za nejvýše 12 bezprostředně předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců přesáhne 1 000 000 Kč, s výjimkou osoby, která uskutečňuje pouze plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně (§ 6 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty). Dle názoru Ústavního soudu tedy zpravidla nepůjde o subjekt, u něhož by z hlediska jeho příjmů a vůbec jeho schopnosti pokutu uhradit bylo možno očekávat 'rdousící efekt' v souvislosti s takto uloženou sankcí. I tento rozměr je třeba vzít v úvahu při posuzování ústavní konformity dotčených zákonných ustanovení.“ (k tomu srov. dále usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 9. 2019, sp. zn. III. ÚS 382/19, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Afs 205/2020 - 32, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 Afs 206/2018 - 27, nebo rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 8. 2018, č. j. 57 Af 24/2017 - 53)
25. Z uvedeného vyplývá, že sankce stanovená v § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH za pozdní podání následného kontrolního hlášení není v rozporu s ústavním pořádkem. Přestože je sankce stanovena fixně, tedy správní orgán nemá možnost správního uvážení ohledně výše ukládané pokuty, v daném případě existuje možnost jejího prominutí dle § 101k ZDPH. Soud proto také neshledal důvod věc postupem podle čl. 95 odst. 2 Ústavy předložit Ústavnímu soudu, jak navrhovala žalobkyně.

26. Správce daně postupoval v souladu se zákonem, když žalobkyni uložil platebním výměrem pokutu ve výši 30 000 Kč za opožděné podání následného kontrolního hlášení. Žalobkyni byla dne 13. 1. 2018 doručena výzva ze dne 8. 1. 2018 ke změně, doplnění nebo potvrzení údajů v kontrolním hlášení. Žalobkyně byla zároveň poučena o následku pozdního podání následného kontrolního hlášení spočívajícího v uložení pokuty dle § 101h ZDPH. Žalobkyně byla povinna podat následné kontrolní hlášení do 19. 1. 2018, neučinila tak a kontrolní hlášení dodala dne 22. 1. 2018. Za dané situace nemohl správce daně jednat jinak, než pokutu dle § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH uložit, neboť sankce vznikla *ex lege* naplněním objektivních podmínek pro její uložení. Žalobkyně mohla podat do 3 měsíců ode dne právní moci platebního výměru žádost o prominutí pokuty podle § 101k ZDPH. Na základě podané žádosti by správce daně přihlédl k okolnostem daného případu a posoudil, zda bylo opožděné podání následného kontrolního hlášení ospravedlnitelné. Pokud žalobkyně žádost nepodala a správce daně tudíž neměl možnost případ individuálně posoudit a pokutu případně prominout, jde to pouze k její tíži. Žalobní námitka proto není s ohledem na uvedené důvodná.
27. Soud neshledal jako důvodnou ani námitku, dle níž byl v jejím jednání oslaben prvek protiprávnosti, když výzva směřovala do doplnění kontrolního hlášení, jehož náležitosti byly původní úpravou vymezeny pouze formulářem a nikoliv zákonem.
28. Soud žalobkyni přisvědčil, že výše citovaným nálezením Ústavního soudu byl zrušen § 101d odst. 1 ZDHP s účinností do 31. 12. 2017, neboť nestanovil náležitosti, které má kontrolní hlášení obsahovat. Ustanovení § 101d odst. 1 ZDHP bylo následně novelizováno zákonem č. 371/2017 Sb. s účinností od 1. 1. 2018 tak, aby bylo v souladu s čl. 2 odst. 4, čl. 79 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyní podané kontrolní hlášení ze dne 27. 12. 2017 tedy bylo podáno za situace, kdy údaje, které v něm mají být uvedeny, byly stanoveny pouze formulářem a nikoliv zákonem. Nicméně, v projednávané věci není argumentace žalobkyně relevantní. V první řadě byla výzva ke změně, doplnění nebo potvrzení údajů v kontrolním hlášení vydána až dne 8. 1. 2018 a žalobkyni doručena dne 13. 8. 2018, tedy za účinnosti nové právní úpravy. Za druhé, žalobkyně nebyla vyzvána proto, že by v jejím kontrolním hlášení chyběly údaje, které dříve nebyly v § 101d odst. 1 ZDHP stanoveny, ale proto, že vykazala zdanitelná plnění, aniž by plátce, kterého žalovaná identifikovala v kolonce DIČ jako dodavatele, vykázal taková skutečněná plnění v oddílu A. 4 kontrolního hlášení. Žalobkyně byla kromě toho jasně poučena o nesrovnalosti v jejím kontrolním hlášení a o následcích neuposlechnutí výzvy ve stanovené lhůtě 5 pracovních dnů. Žalobkyně tedy muselo být zřejmé, co je po ní vyžadováno. Ostatně dne 22. 1. 2018 následné kontrolní hlášení podala. Žalobkyně tak svým jednáním bezpochyby porušila ustanovení § 101g odst. 3 ZDPH.
29. Co se týče námitky žalobkyně stran toho, že má pokuta uložená dle § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH trestní povahu, zdejší soud takové tvrzení nerozporuje. Přestože lze uvedenou pokutu považovat za trestní sankci ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je třeba při uplatnění zásad trestního řízení zohlednit i specifika konkrétního řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Afs 205/2020 - 32). Při ukládání pokuty dle § 101h odst. 1 ZDPH je předmětem přezkumu, zda došlo k naplnění předpokladů, s nimiž zákon vznik povinnosti uhradit pokutu spojuje, zda skutková podstata byla objektivně naplněna. Jak bylo přitom uvedeno výše, žalobkyně skutkovou podstatu dle § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH naplnila, neboť následné kontrolní hlášení podala po uplynutí stanovené lhůty. Pokud byly zákonné předpoklady naplněny,

vznikla pokuta *ex lege* a platební výměr vydaný správcem daně má povahu deklaratorního rozhodnutí. Tato specifická právní úprava není v rozporu s právem na spravedlivý proces, neboť žalobkyně měla možnost požádat o prominutí pokuty podle § 101k ZDPH. Práva žalobkyně nebyla nijak porušena, neboť správce daně neměl povinnost zjišťovat okolnosti daného případu, nýbrž pouze uložit pokutu platebním výměrem. Žalobkyni bylo umožněno podat odvolání a následně správní žalobu, na jejímž základě došlo k přezkumu napadeného rozhodnutí. Uloženou pokutu ve výši 30 000 Kč navíc nelze považovat za nepřiměřenou, neboť pro plátce DPH nemá taková částka tzv. rdousící efekt, jak konstatoval již Ústavní soud ve zmíněném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 32/15.

30. V daném případě tak nepřicházelo v úvahu aplikovat § 250 daňového řádu, jak navrhovala žalobkyně z důvodu, že obsahuje moderační mechanismus. Jak uvedl již žalovaný, podle § 4 daňového řádu se tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení použijí, neupravuje-li jiný zákon správu daní jinak. Následky za porušení povinnosti související s kontrolním hlášením přitom stanovuje ZDPH v § 101h, proto je třeba použít jeho speciální právní úpravu.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. 1. 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu